

РЕШЕНИЕ

№ 5312

гр. София, 18.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **Д. П. Ц.**
като разглежда докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110211330 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба срещу **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300226/19.07.2023г.**, постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл.413, ал.2 КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева на дружеството „Б.Х.“ ЕООД, ЕИК:** за нарушение на чл. 60, ал.1 вр. чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

Санкционираното лице обжалва НП, с инвокирани доводи за неговата незаконосъобразност. Твърди се липсата на извършено нарушение и се релевират твърдения за допуснати СПН. Иска се отмяната на НП.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, се представлява от надлежен процесуален представител, релевиращ допълнителни съображения в подкрепа на въззивната жалба. **Претендират се разноси.**

Въззиваемата стра. **чрез законният си представител**, редовно призова., се представлява от надлежен процесуален представител, който инвокира доводи за неоснователност и недоказаност на депозирА.та въззивна жалба. **Претендират се разноси.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранны, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото

писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I. Въззивната жалба е депозирана на 11.08.2023г. в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирания стр.А., подписан от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, връчено на 07.08.2023г., подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна. (“ipso facto” – извод от самият факт):

Дружеството „Б.Х.“ ООД, ЕИК: има за предмет извършване на строителна дейност. На 28.04.2023г. свидетелите С. Д. Л., А. Н. Б. и Ш. Ш. Х. като инспектори от ДИТ гр.София извършили проверка на строеж – жилищна сграда с гаражи, подземни гаражи и ТП в УПИ V....., кв..... м. „М.д.“ гр.С., изгражда. от дружеството „Б. Х.“ ООД. По време на проверката се установило, че не са били обезопасени от падане на хора и предмети стълбищните рамене и площадки в сградата „А“ и сградата „Б“ от кота 0 до 6-та етажна плоча чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно решение. На 28.04.2023г. на дружеството чрез представител бил връчен акт за спиране на СМР в обекта, с изключение на дейностите по обезопасяването му. На 03.05.2023г. в ДИТ София е бил представен протокол за предприетите действия по отстраняването на нарушението, посочено в акта за спиране от 28.04.2023г. Бил приложен снимков материал.

Въз основа на съставен АУАН № 22-2300226/15.05.2023г. е постановено и **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300226/19.07.2023г.**, постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл.413, ал.2 КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева на дружеството „Б. Х.“ ЕООД, ЕИК:** за нарушение на чл. 60, ал.1 вр. чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

Изложената фактическа обстановка се установява събраните по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК, както и от показанията на свидетелите С. Д. Л., А. Н. Б. и Ш. Ш. Х. като инспектори от ДИТ гр.София, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка, като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Съдът намира, че показанията на свидетелите С. Д. Л., А. Н. Б. и Ш. Ш. Х. като инспектори

от ДИТ гр.София кореспондират на писмените доказателства по делото и са свързани с изясняването на фактическата обстановка по случая, която се установява, не само въз основаА. показанията им, но и въз основа на цялостната писмена документация по случая, от която съдът изведе настоящата фактическа обстановка, описА. по-горе в мотивите на решението. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. **Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са предпоставени от обективни фактори,** основани например на изминало време, **но и от субективни фактори,** свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, **като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време.**

Съдът не постави в основата на фактическата обстановка показанията на свидетеля А. М. К.. Същият не е присъствал на проверката на ДИТ от 28.04.2023г., а от друга страна показанията му са заинтересовани.

IV. От правна стрА. (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка *“ex officio”* относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

АУАН и НП са съставени от материално компетентни длъжностни лица по закон, съгласно приложените на л.18 – л.22 от СП заповеди, длъжностни характеристики и други.

Съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна стрА. по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респективно чл. 57 от ЗАНН. Издадени са от надлежни органи и в рамките на техните законови пълномощия, като констатираното нарушение е изчерпателно, ясно и подробно описано в акта за установяване на административните нарушение, като по идентичен начин е отразено и в наказателното постановление. Нарушението е подведено правилно под съответната норма на материалния закон.

АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права и правото му на защита.

Съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на

обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани.

Административно-наказателното производство е образувано в сроковете по чл. 34, ал.2 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушената материалноправна норма е посочена правилно.

В разглеждания случай е установено, че на 28.04.2023г. на строеж – жилищна сграда с гаражи, подземни гаражи и ТП в УПИ „„„„„„„„, кв., м. „М.“ в гр.С., изгражда. от дружеството „Б. Х.“ ООД, е липсвало обезопасеност от падане на хора и предмети стълбищните рамене и площадки в сграда „А“ и сграда „Б“ от кота 0 до 6-та етажна плоча чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно решение

Деянито, за което санкциониран касатора не може да бъде квалифицирано като нарушение на общото изискване работодателят да осигури здравословни и безопасни условия на труд, заложено в чл. 127, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като се касае за строителен обект, на който са се извършвали строителни и монтажни работи, където следва да бъдат изпълнени специалните нормативни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, регламентирани с Наредба № 2/22.03.2004 г. за минимални изисквания за безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи. При констатиране на неизпълнение от стрА. на работодателя на минималните изисквания при извършване на СМР следва да бъдат приложени действащите специални норми, относими към съответното противоправно бездействие.

Съдът намира, че изложените фактически констатации в АУАН и НП, са подведени под съответните правни норми от раздел IV на наредбата. Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2/22.03.2004 г., посочена като нарушена в АУАН и НП, въвежда общо правило работа на височина да се извършва при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, а чл. 61 установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват.

Установено е, че дружеството-жалбоподател има качеството на работодател на строителния обект по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004 г. В дефиницията на понятието „работодател“, съдържаща се в посочената разпоредба, това е не само всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, но и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образуване. В случая

дружеството е „работодател“, попадайки в обхвата на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004 г. и същото носи цялата отговорност за организационното и икономически обособено образувание - в случая за обекта. Посоченото деяние подлежи на санкциониране по реда на чл. 413, ал. 2 от КТ като административно нарушение, поради което НП, с което е наложена административна санкция е законосъобразно издадено.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Наложеното административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лв., е определено от наказващия орган в предели в билозост до законоустановения минимум. Наложената с НП имуществена санкция от 2000 (две хиляди) лева е определена правилно от наказващия орган, тъй като съответства на тежестта на нарушението и значимостта на охраняваните обществени отношения, и е блиско до законоустановения минимум. Следва да бъде отчетено, че нарушението по спазване на трудовото законодателство не е било единствено и че е налице повишен риск за човешкото здраве и живот при неосъществен контрол от работодателя. В тази насока е **Решение № 5594 от 14.09.2023 г. на АдмС - София по адм. д. № 4695/2023 г.**

Съдът не споделя извода, че деянието е маловажен случай. Не се споделя конкретно изводът, че от това деяние не са настъпили общественоопасни последици. Касае се за спазване на изисквания, които осигуряват безопасност на здравето и живота на лицата, упражняващи труд в съответния строителен обект, както и на всички преминаващи в близост до обекта лица, поради което самото неспазване на тези изисквания, каквото е установено в случая създава като последица опасност за здравето и живота на посочените лица.

Доколкото при ЮЛ административнонаказателната отговорност е безвиновна, то е безпредметно обсъждането на субективната стрА. на извършеното нарушение.

В заключение съдът не споделя изводите на въззивния жалбоподател от жалбата му и писмената му защита, тъй като същите изцяло и в изложената пълнота обслужват упражняваната защитна функция в процеса и като най-заинтересована стрА. да избегне инициираното административно – наказателно обвинение, като счита, че с приемане на неоснователността на тезите от въззивната жалба, с изложените от съда изводи от фактическа и правна стрА. се опровергават обратните по съображения доводи на жалбоподателя от жалбата му, поради което съдът приема, че на същите е отговорено и не следва отново да им се противопоставят аргументи за тяхната неоснователност, с цел процесуална икономия.

По разноските:

Отговорността за разноси е обективна последица от развитието на

съдебния спор и стрА.та създава предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане.

В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие за пред, според които съдът присъжда на страните на разноси по реда на АПК, поради което като на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на **150.00 лева**, определена от съда в пределите от 80.00 до 150.00 лева по негова преценка и с оглед обема на осъществените процесуални действия от юрисконсулта на въззиваемата стрА..

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300226/19.07.2023г., постановено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“, с което на основание чл.53 от ЗАНН и на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл.413, ал.2 КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева на дружеството „Б. Х.“ ЕООД, ЕИК:** за нарушение на чл. 60, ал.1 вр. чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

ОСЪЖДА ВЪЗЗИВНИКА „Б.Х.“ ЕООД, ЕИК: ДА ЗАПЛАТИ НА ВЪЗЗИВАЕМАТА СТРА. Дирекция „Инспекция по труда“ – София чрез законният ѝ представител с адрес гр.София, ж.к. Изгрев, ул. „Лъчезар Станчев“ № 20 на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. чл.63 от ЗАНН, сумата от **150.00** лева за дължимо възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____